

Ur

– NeclaKezbanT · 22 Mayıs 2013

/

yusufcuğun rengine yürüdüm
sabahın su zamanı

başka dünya başka çöl bu
ne denir aşk ölmüşse içimde
gül demir sürür gün be gün

kapatıyorum gözlerimi
son dokunma
bir yanım ateş üşür öbür yanıma

son şehirde alışır çocuklar
her türlü acıya
aydınlık inzivada bir süreliğine

yenilmişsek yenilmişiz işte
an olur en onulmaz yerinden
mavi çizgiler döşer elimiz göğe

sabahlığını sarar hüzne
sarılır sıkıca kadın öpülür hece
başka olur izbe kelebeklerin dansı

ağarır güneşle birlikte
mumların ışık soyundan olmayan duası
ne denir

savunması yarım
avunması oyunların siyah
geçtiler üst üste ve alt alta

gömülmüş mabedine zaman
aynadan doğan nehir

yakmıyor eteklerini aman

dudaklarından akmayan kızıl zehir

kağıt masum denir

kalem sandığın kadar beyaz

batmışsa kuma dünya kalsın yerinde

çağırma geri kimseyi

kimsesizken gölgeler de çürür ben

saçlarında bu

har utanıyorum senden insan soyu

yüzünü öne her eğdiğinde

/